

V době Adventní se tak nějak ztišíme, v době očekávání přemýšlíme nad sebou samými, co dobrého i špatného jsme vykonali. A jak tyto chyby napravit. Skromnými věnečky zdobíme dveře svých domovů. Doma pak zapalujeme každou adventní neděli na svátečně vyzdobeném svícnu jednu svíci za druhou. Až hoří všechny čtyři. Hoří skromně a tiše – ale najednou (v době před Svatvečerem) je slyšet svíčky hovořit.

První svíce jen tiše vzlyká: „Mé jméno je **MÍR**. Svítím sice, ale lidé na této planetě **ZEMI** mír stejně nedodržují“. Stále porušují Pravidlo lásky k bližnímu“. Plamínek svíce tak skomírá, až zhasne docela.

Do toho se ozvala druhá svíce: „Já jsem plamen **VÍRY**, víru v něco, co zatím a tady nemůžeme poznat. Ale je to zbytečné. Lidstvo nechce o Bohu slyšet a vědět. Není potřeba, abych svítila“. A náhlý průvan zdálí svíci zhasl.

Tiše a smutně se ozvala i třetí svíce v pořadí: „Mé jméno je **LÁSKA**, nemám již více síly ke svícení. Lidé jsou sobečtí a odstavují mne stranou. Vidí jen sebe a žádné jiné, které by měli mít rádi. Tak proč a pro koho mám svítit?“ I plamen této svíce zhasl.

Najednou se v místnosti s věncem na stole se objevil malý chlapec. Vidí, že ze tří svící stoupá vzhůru popelavě bílý proužek dýmu. A náhle mělo dítě pláč na krajíčku: „To ne, vy přece musíte svítit a zářit do temnoty kolem nás. Co by tu bez vás bylo?“

A do zoufalého výkřiku dítěte se ozvala poslední čtvrtá svíce. Mocný a jasný plamen: „Neboj se malý, dokud já hořím – svítím, můžeme ostatní svíce opět zapálit. Já jsem **NADĚJE**“.

Chlapec vzal ze stolku dřívko a od čtvrté svíce zapálil i ty předešlé.

Plamen **NADĚJE** by neměl nikdy zhasnout v našem životě a ostatní plameny svící by každý z nás měl neustále udržovat. Nejen v době předvánoční. Pamatujme na to prosím .....

Krásný Advent 2020 přátelé, Advent prožitý v hlubokém zamyšlení.

Frič Jaroslav - Norek